

Arrest

nr. 109 824 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2012 (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. BLOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 21 juli 1992 in het huwelijk met M. A., een Marokkaanse man.

1.2. Op 30 oktober 1999 werd het huwelijk tussen verzoekster en M. A. ontbonden.

1.3. Verzoekster trad op 10 februari 2000 in het huwelijk met A. H., een Marokkaans onderdaan die in Duitsland verbleef. Verzoeksters eerste echtgenoot werd eveneens in Duitsland aangetroffen en werd geseind als een persoon aan wie de toegang tot het Schengengebied diende te worden geweigerd.

1.4. Op 18 februari 2003 beviel verzoekster van een kind waarvan haar eerste echtgenoot, volgens de geboorteakte, de vader is.

1.5. M. A. trad op 23 mei 2005 te Marokko in het huwelijk met H. A., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.6. Op 27 september 2005 diende M. A. na een illegale binnenkomst in het Rijk, in functie van H. A., een aanvraag tot vestiging in.

1.7. De aanvraag tot vestiging van M. A. werd ingewilligd en op 27 februari 2006 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.8. Op 16 mei 2007 werd het huwelijk tussen verzoekster en A. H., dat volgens de echtscheidingsakte nooit werd geconsumeerd, ontbonden.

1.9. Inzake het huwelijk tussen M. A. en H. A. sprak de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de echtscheiding uit op 10 december 2007.

1.10. Verzoekster en M. A. traden op 6 juni 2008 in het huwelijk.

1.11. Verzoekster diende op 13 november 2008, samen met haar kinderen, een aanvraag in bij het consulaat-generaal te Casablanca om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezins-hereniging) teneinde M. A. in België te kunnen vervoegen.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 27 januari 2009 dat aan verzoekster en haar kinderen een visum type D kon worden afgegeven.

1.13. Verzoekster en haar kinderen kwamen op 22 februari 2009 het Rijk binnen. Zij werden in het bezit gesteld van verblijfstitels.

1.14. Bij vonnis van 1 oktober 2010 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd het huwelijk tussen M. A. en H. A. nietig verklaard. M. A. ging tegen dit vonnis in beroep.

1.15. Het hof van beroep te Antwerpen bevestigde op 11 januari 2012, zij het om deels andere redenen, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 september 2012 ten aanzien van M. A. de beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.17. Op 20 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [E. Y.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Haar minderjarige kinderen [A. H.] [...] en [A. A.] [...] beiden eveneens van Marokkaanse nationaliteit volgen de administratieve situatie van hun moeder.

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van haar echtgenoot [A. M.] een verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 27.01.09 werd haar visumaanvraag van 28.11.08 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar echtgenoot goedgekeurd omdat haar echtgenoot op dat moment gevestigd was in België. Haar minderjarige kinderen [A. H.] en [A. A.] hadden op dezelfde dag een visumaanvraag ingediend in functie van hun vader, ook deze werd op 27.01.09 goedgekeurd. Mevrouw en [A.] zijn sinds 13.05.09 in het bezit van een verblijfstitel. [H.] heeft sinds 09.04.09 een identiteitskaart voor kinderen. Het recht op vestiging van betrokkenes echtgenoot [A. M.] werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20.09.2012 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 23.05.05 met de Belgische onderdane [A. H.]. Dit huwelijk werd op 11.01.2012 vernietigd door het Hof van beroep van Antwerpen (ref 2010/AR/3530) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien [A. M.] zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht aan de betrokkene en de kinderen [H.] en [A.], dient het verblijfsrecht van de betrokkene en de kinderen te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".*

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In haar eerste twee middelen, die in de synthesesemorie worden samengevoegd, voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verschaft volgende toelichting:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt;

Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekster;

Dat verzoekster reeds vanaf 2008 onafgebroken in België verblijft;

Dat verzoekster haar kinderen sedert 2008 in België verblijven en hier allen schoollopen.

Dat de kinderen het recht hebben op onderwijs en hun aangevatte opleiding hier moeten kunnen afmaken.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik antwoordt op de argumentatie hieromtrent van verzoeker.

Het betreft hier nochtans een fundamenteel recht.

Verweerder benadrukt enkel dat de beslissing een gevolg is van de nietigverklaring en dat deze effecten ex tunc zijn.

Dat het jongste kind van verzoekster geboren is in België;

Dat de kinderen niet langer naar school zouden kunnen gaan hier in België en derhalve hun rechten, waaronder het recht op onderwijs, conform het kinderrechtenverdrag eveneens geschonden worden;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat me de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid;

Dat de Dienst Vreemdelingen Zaken tevens de motiveringsplicht schendt;

Dat het wel degelijk van belang is voor verzoekers, te weten welke wetten zij zouden overtreden; De bestreden beslissing is hierover niet duidelijk en verwerende partij doet dit af als onbelangrijk; De loutere vermelding dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een vestigingsrecht gebaseerd op grond van fraude, is een onvoldoende motivering.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casus dient te worden vastgesteld dat hieraan niet is voldaan.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asiel dan gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden;

De bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van de materiële [m]otiveringsplicht;"

3.1.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) betrekking hebben op de formele motiveringsplicht. Deze motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.

144.471). De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven zijn weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt in deze beslissing namelijk toegelicht dat toepassing wordt gemaakt van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen en hierbij wordt uiteengezet dat verzoekster haar verblijfsrecht verwierf in functie van haar echtgenoot en dat diens vestigingsrecht werd ingetrokken nadat was vastgesteld dat hij dit recht op frauduleuze wijze verkreeg. Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat, gelet op voorgaande vaststellingen, aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar beroepsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

3.1.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij sedert 2008 in het Rijk verblijft moet worden gesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat dit verblijf opweegt tegen haar langdurig verblijf in Marokko, het land waar zij werd geboren, opgroeide en huwde en waarmee zij dus grotere banden heeft dan met België. Tevens kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoekster haar verblijfsrecht louter en alleen ontleende aan een frauduleus optreden van haar echtgenoot en uit de feitelijke gegevens waarover de Raad beschikt kan worden afgeleid dat zij op de hoogte was van de constructie die door haar echtgenoot werd opgezet en dat zij hier zelfs aan meewerkte. De Raad verwijst in dit verband naar het gegeven dat op 18 februari 2003 – en dus nadat zij en haar echtgenoot hun eerste huwelijk hadden laten ontbinden teneinde elk een huwelijk te kunnen aangaan met een in Europa verblijvende landgenoot – nog een kind werd geboren uit de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat haar schoolgaande kinderen, die voorheen in Marokko verbleven, hun studies niet in hun land van herkomst kunnen verderzetten en dat haar in België geboren kind, gelet op de jonge leeftijd, zich niet zonder meer zal kunnen aanpassen aan een leven in Marokko. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeksters echtgenoot verklaarde voorheen in Marokko te hebben gewerkt en er is geen gegeven beschikbaar waaruit kan worden afgeleid dat hij heden niet in staat zou zijn een inkomen in zijn land van herkomst te verwerven en op die wijze in een inkomen voor zijn gezin te voorzien. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.5. Verzoekster laat in haar eerste twee middelen voorts na te duiden welke precieze bepalingen van het EVRM en het Kinderrechtenverdrag zij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid onontvankelijk is.

De eerste twee middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat indien verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst zij wordt weggerukt uit haar sociale omgeving en de plaats waar zij sedert meer dan 5 jaar haar hoofdverblijf en het centrum van haar belangen heeft;

Dat op deze manier het Recht op het gezinsleven ernstig geschonden wordt;

Dat met deze beslissing niet enkel verzoekster zelf doch ook haar hele gezin wordt geraakt en niet in het minst haar minderjarige en schoolgaande kinderen.

Men kan zich terdege de vraag stellen of de inmenging van het openbaar gezag in casu gerechtvaardigd is;

Dat verzoekster wel degelijk aantoont dat haar gezinsleven volledig overhoop wordt gehaald door de bestreden beslissing.

Dat het verschillende malen herhaald wordt dat verzoekster haar kinderen naar school gaan en dit reeds zeer lang.

Dat indien zij worden teruggestuurd, zij hun schoolloopbaan zondermeer kwijt zijn en in het land van herkomst geenszins opnieuw kunnen beginnen. Dat verzoekster en haar gezin immers niets meer hebben in het land van herkomst. Dat uiteraard op alle andere vlakken het leven van de kinderen overhoop wordt gehaald. Dat de echtgenoot verzoekster ook jarenlang gewerkt heeft en zijn bijdrage heeft geleverd aan de Belgische economie.

Dat men dus wel degelijk kan spreken van een aantasting van het gezinsleven.

Dat het zelfs strijdig is met Art.8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoekster te verwoesten, door haar geen toestemming te geven om onbeperkt in het land te verblijven, samen met haar familie. Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht.

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt.

Dat het begrip ‘gezinsleven’ uit art.8 E.V.R.M. zich niet alleen beperkt tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie een ‘gezinsleven’ uitmaakt, kan het nuttig zijn met een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang. (Hof Mensenrechten, 22 april 1997, X., Y. en Z. / Verenigd Koninkrijk, Rev. Trim.D.H.. 1998. 117 noot F. Rigaux; Rep.Eur.Court H.R. 1997,1, 619)

Dat art. 8 wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14)”

3.2.2. Er dient te worden benadrukt dat verweerder niet enkel het verblijfsrecht van verzoekster heeft beëindigd, doch ook dat van haar kinderen en dat hij tevens het vestigingsrecht van haar echtgenoot heeft ingetrokken. De bestreden beslissing heeft derhalve geenszins tot gevolg dat verzoekster gescheiden wordt van haar gezinsleden. Verzoekster en haar gezinsleden kunnen samen het Schengengrondgebied verlaten. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij haar gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen, zoals dit in het verleden – gedurende de periode dat zij een eerste maal gehuwd waren – het geval was, niet kan verderzetten in hun land van herkomst. Hierbij moet worden geduïd dat haar in Marokko geboren kinderen veel langer in Marokko dan in België verbleven en moet worden herhaald dat haar jongste kind een leeftijd heeft waarop het zich nog zeer eenvoudig kan

aanpassen aan een andere leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk). Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül v. Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat er sprake is van een niet toegelaten inmenging in haar gezinsleven.

In zoverre verzoekster verwijst naar het gegeven dat zij sedert 22 februari 2009 in het Rijk verblijft, waar zij heden het centrum van haar belangen heeft, en een schending van haar recht op een privéleven lijkt te willen aanvoeren moet worden opgemerkt dat verzoekster wist of behoorde te weten dat haar verblijfssituatie precair was, nu nog het jaar zelf dat zij het Rijk binnenkwam haar echtgenoot werd gedagvaard door de procureur des konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in het raam van een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk dat als basis diende voor diens vestigingsrecht en zij op de hoogte was van het feit dat zij slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikte. Daarnaast moet worden herhaald dat verzoekster niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van de door haar echtgenoot opgezette frauduleuze constructie. Verder moet opnieuw worden gesteld dat verzoekster een belangrijker deel van haar leven in Marokko doorbracht dan in België en dat zij enkel naar België kwam om haar echtgenoot te vervoegen. Er wordt ook niet aangetoond dat zij in België is tewerkgesteld of dat zij tijdens haar verblijf hier in België contacten heeft opgebouwd die zij niet verder kan onderhouden vanuit het buitenland. Er blijkt dan ook niet dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen een maatregel heeft genomen die van die aard is dat kan worden besloten dat hij de appreciatiemarge waarover hij in het raam van artikel 8 van het EVRM beschikt heeft overschreden. Verzoekster maakt met haar beschouwingen geenszins aannemelijk dat haar private belangen zwaarder dienen door te wegen dan het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK